

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 69

гр. Варна, 19.01.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Росица Сл. Станчева
Юлия Р. Бажлекова

като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно гражданско дело № 20243000500001 по описа за 2024 година за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК вр. чл.293, ал.3 ГПК.

С решение № 50096/22.12.2023г., постановено по гр.д. № 3401/2022г. Върховният касационен съд е отменил въззивното решение на АпС - Варна по в.гр.д. № 40/2022г. в частта, в която е потвърдено обжалваното от А. В. А. решение № 260156/02.11.2021г. на ОС - Добрич за признаване, на основание чл.422, ал.1 вр. чл.415 ГПК, вземането на Държавата по отношение на А. В. А. в размер на 88 287.57 лева, предмет на заповед № 857/24.08.2020г., издадена по ч.гр.д. № 2047/2020г. на РС - Добрич, въз основа на документ по ч.417 ГПК и е върнал делото за ново разглеждане със задължителни указания за приемане за разглеждане на направено от ответника възражение по чл.92, ал.2 ЗЗД, даване на указания по разпределение на доказателствената тежест вр. това възражение, както и произнасяне по направени във въззивната му жалба доказателствени искания.

С оглед на това предмет на настоящото въззивно решение е само подадената от А. В. А. въззивна жалба против обжалваното от него решение на ОС - Добрич в горепосочената му част. В частта, в която въззивният съд по в.гр.д. № 40/2022г. е потвърдил обжалваното от ищцовата страна - Държавата решение на ОС - Добрич за отхвърляне на иска му по чл.422 ГПК за горницата над 88 287.57 лева до пълния размер на претенцията от 114 885.17 лева, решението му не е било обжалвано пред ВКС и е влязло в сила.

Във въззивната си жалба ответникът А. А. е навел оплаквания за недопустимост, неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционното решение в обжалваната от него част. Твърди се, че

първоинстанционният съд не е обсъдил всички наведени възражения по допустимостта и основателността на предявения иск, направил е неправилни правни изводи относно сроковете за заплащане на арендните вноски. В тази връзка се сочи, че неправилно е прието, че в процесния договор за аренда е уговорен падеж и за втората арендна вноска, в нарушение на процесуалните правила съдът не е разпределил доказателствената тежест и не е дал указания на страните относно установяване на действителното съдържание на спорните клаузи от договора, неправилно е отказал да се произнесе по своевременно направено възражение за прекомерност на уговореното неустойчно задължение и намаляването му до размер на действителната вреда, измерима със законната лихва, а в доклада по чл.146 ГПК не е разпределил доказателствената тежест на страните вр. това възражение, неправилно не е допуснал поискана от въззивника СИЕ за определяне какви суми са погасени със заплатената от него законна лихва. Изложени са доводи в подкрепа на това възражение, както и по съществото на спора. Отправеното искане е за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната му част.

В жалбата са направени следните искания по доказателствата: 1/.допускане до разпит на един свидетел, с показанията на който да установи действителното съдържание на договора относно уговорените срокове за плащане; 2/.допускане на СИЕ, която му е била отказана от първоинстанционния съд; 3/.даване на възможност за ангажиране и на други доказателства съобразно извършен нов доклад от въззивния съд и разпределение на доказателствената тежест.

С подадения в срока по чл.263 ГПК писмен отговор насрещната страна - Държавата чрез министъра на земеделието е оспорила жалбата с възражения за нейната неоснователност.

При така очертания предмет на настоящия спор и съобразно задължителните указания на Върховния касационен съд за даване на указания по разпределение на доказателствената тежест относно възражението за прекомерност и повторно произнасяне по направените доказателствени искания с оглед разпоредбата на чл.266, ал.3 ГПК, съдът приема следното:

С подаденото възражение по чл.414 ГПК въззивникът А. А. е навел възражение за прекомерност на уговорената в чл.30 от процесния договор неустойка. Същото е конкретизирано с подадена молба-становище в първоинстанционното производство, че претендирания размер значително надвишава размера на действителната вреда от забавата, считайки, че последната е съизмерима със законната лихва при забава. Тези твърдения, макар и да не са разгледани впоследствие като искане за намаляване, са включени в доклада на първоинстанционния съд и по повод на същите липсват твърдения на насрещната страна за друг критерий и размер на действителните вреди от забавата.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест въззивникът следва да докаже твърдението си за прекомерност, в т.ч. и

размера на действителната вреда. В тази връзка съдът констатира, че по делото са ангажирани доказателства относно следващата се законна лихва върху извършените плащания на арендните вноски, поради което и размерът на действителната вреда е определен, респ. може да бъде изчислен от съда и в хипотеза, че възражението за недължимост на втората арендна вноска бъде прието за основателно. С оглед на това и на въззивника не следва да се дават указания по см. на чл.146, ал.2 ГПК, а именно, че не сочи доказателства за установяване на действителния размер на вредата.

Не са налице основания за допускане на поисканите от въззивника доказателства.

Възражението за недължимост на втората арендна вноска е включено в доклада. Същото е основано на доводи, извлечени от съдържанието на процесния договор, без твърдения за обстоятелства относно договорните отношения между страните, стоящи вън от сключения между тях договор и имащи значение за изясняване действителната воля на страните, съгласно разпоредбата на чл.20 ЗЗД. С оглед на това не е налице твърдяното във въззивната жалба процесуално нарушение на първоинстанционния съд вр. доклада, поради което и искането за допускане на гласни доказателства /един свидетел/ за установяване спорните клаузи от договора е неоснователно.

Искането за провеждане на СИЕ е във връзка с направеното възражение за намаляване на уговорената неустойка поради прекомерност и твърденията, че извършените плащания покриват размера на действително претърпяната вреда. Съобразно посоченото по-горе експертиза, даваща отговор и на задача вр. тези твърдения, е била допусната, вкл. с поставена в този смисъл задача от въззивника, и приета в първоинстанционното производство. Същата не е оспорена от него, искане за нова експертиза не е правено, с оглед на което и твърдението във въззивната жалба, че съдът е отказал допускането на такава е невярно. Не са налице основанията по чл.266, ал.3 ГПК.

Настоящият състав не констатира други нарушения, вън от указаното такова с отменителното решение на ВКС, налагащи даване на указания по разпределяне на доказателствената тежест и възможност за ангажиране на доказателства.

Водим от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ направеното от въззивника А. В. А. възражение за намаляване на претендираната неустойка поради прекомерност, на основание чл.92, ал.2 ЗЗД, при наведени твърдения за размера на действителната вреда – законната лихва върху размера на незаплатените в срок арендни вноски за периода на забавата.

На основание чл.146, ал.1, т.5 вр. ал.2 ГПК въззивникът А. А., който носи доказателствената тежест за доказване това възражение е ангажирал доказателства в първоинстанционното производство относно твърдения от него действителен размер на вредата.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателствените искания, направени с въззивната жалба на А. А. - 1/.допускане до разпит на един свидетел, с показанията на който да установи действителното съдържание на договора относно уговорените срокове за плащане; 2/.допускане на СИЕ, която му е била отказана от първоинстанционния съд; 3/даване на възможност за ангажиране и на други доказателства съобразно извършен нов доклад от въззивния съд и разпределение на доказателствената тежест.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в о.с.з. на 13.03.2024г. от 9:30 часа, за която дата и час да се призоват страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____